

ordinære Arbejdsløshed erkendes kun at være til Stede for enkelte Fags Vedkommende: Fonden kan da sættes i Virksomhed for disse. Og nu mener altsaa virkelig den ærede Forespørger, at er der en Gang erklæret almindelig ekstraordinær Arbejdsløshed, saa kan Fondens Virksomhed ikke senere begrænses til visse Fag, men skal, uanset at den ekstraordinære Arbejdsløshed mulig ikke mere er til Stede i alle Fag, dog vedvarende omfatte disse. Den ærede Forespørger udtalte noget om, at han var virkelig ikke saa stor Formalist, at han ikke var til at komme i Forhandling med paa dette Punkt. Jeg maa da beklage, at den ærede Forespørger trods eget Udsagn er i saa høj Grad Formalist, at han her vil møde med en saa haarrejsende Bogstavfortolkning af § 28, 2det og 3die Stykke, som den, han har fremført.

Der findes overhovedet ikke nogen Basis i Loven for den Fortolkning, og det er da ogsaa en Fortolkning, som vil stride absolut og afgjort imod al sund Fornuft. Den ærede Forespørger kunde lige saa godt hævde, at i Henhold til Stykke 3 kan Fondens Virksomhed overhovedet ikke ophøre, naar den til at begynde med er aabnet for enkelte Fag, fordi man har erkendt, at der i dem var ekstraordinær Arbejdsløshed; thi der staar ikke i Stykke 3, at Fondens Virksomhed kan ophøre, men det staar i Stykke 2, og altsaa vilde man ud fra en saadan Bogstavbetragtning og en saa formel Fortolkning modsætningsvis kunne slutte, at da der i Stykke 2 siges, at Virksomheden kan ophøre, naar der er Tale om almindelig Arbejdsløshed, men ikke i Stykke 3 staar, at Virksomheden kan ophøre, naar Talen er om Understøttelse for enkelte Fag, saa kan Understøttelsen i dette Tilfælde ikke ophøre. Det undrer mig, at det ærede Medlem, som er inde paa Fortolkningskunst, og som viser en saa fremragende Evne til at øve denne, ikke ogsaa har villet benytte sig af den Fortolkning af Stykke 3, som jeg her har tilladt mig at pege paa. Men det kan jo være, at det ærede Medlem har reserveret sig denne Fortolkning for at kunne bringe den til Anvendelse, naar den Dag — forhaabentlig snart — kommer, da den ekstraordinære Arbejdsløshed er forbi, saa man kan gaa til Ophævelse af det hele; saa vil det ærede Medlem kunne sige: Hvor kan man det? Denne ekstraordinære Hjælp kan overhovedet ingen Sinde indstilles, thi der staar i Loven, at den kan begynde, men der staar ikke, at

den kan ophøre. Nej, Lovens Mening er ganske simpelt den, at Fonden kan sættes i Virksomhed baade for enkelte Fag, naar der i dem er ekstraordinær Arbejdsløshed, og for det hele Arbejdsmarked, naar Krisen maa siges at ramme det hele, og Virksomheden kan og bør naturligvis afvikles i det Tempo, som Forholdene muliggør, og dette bør — selvfølgelig — ske under Hensyn til alle i Betragtning kommende Forhold.

Derefter spørger saa det ærede Medlem: Hvorledes vil Indenrigsministeren opfylde Grundlovens § 82 i Forhold til de arbejdsløse, som ved Cirkulæret er unddraget fra Understøttelsen? Grundlovens § 82 siger: Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis Forsørgelse ikke paahviler nogen anden, er berettiget til Hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyder. Da Socialdemokratiets Hovedorgan forleden citerede denne Grundlovsbestemmelse, medtog det ikke Slutningen, dette om Forpligtelsen, men denne Sætning: „mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyder“ viser, at her er Tale om en Ret for den enkelte og en Pligt for Samfundet af ganske særlig Karakter, og denne Grundlovsbestemmelse tager efter min Opfattelse ikke i fjerneste Maade Sigte paa den moderne humane og sociale Lovgivning. Denne Lovgivning er ikke opstaaet, for at Samfundet kan blive i Stand til at opfylde Grundlovsbestemmelsen i § 82, saa lidt som denne Bestemmelse paa nogen Maade krænkes ved, at en eller anden social Lovs Virkeomraade begrænses i Omfang eller i Tid. Det ærede Medlem vilde akkurat med samme Ret kunne henvise til Grundlovens § 82 i Forbindelse med den Fastsættelse af Maksimumsgrænsen for Statstilskud til Hjælpekasserne, som i indeværende Samling er blevet gennemført; ud fra den Grundbetragtning, som er det ærede Medlems, vilde han med samme Ret her kunne have peget paa Grundlovens § 82 og spurgt: Hvorledes bringer man denne Foranstaltning i Overensstemmelse med denne Grundlovsbestemmelse?

Jeg vil derfor hævde, at den ærede Forespørgers andet Spørgsmaal er uden nogen som helst Forbindelse med den foreliggende Sag og derfor baade principalt og principielt bør afvises. Men jeg ved jo godt, hvad Meningen er med Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er formet som en Slags Eufemisme, men Meningen er den